

КЛЕОПАТРА И ФРАНКЕНЩАЙН

CLEOPATRA AND FRANKENSTEIN

Copyright © 2022 by Coco Mellors

© Габриела Кожухарова, *превод от английски*

© Design by Jo Thomson

© Cover painting by Gill Button

© Фиделия Косева-Гайего, *адаптация на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2026

ISBN: 978-954-28-5380-0

КОКО МЕЛЪРС

КЛЕОПАТРА

и

ФРАНКЕНЩАЙН

Превод от английски:
Габриела Кожухарова

 ciela

На майка ми, която повярва.

*Разчупи ме като лешник
Отдели кухата ми част
от тази, която дава плод.*

Омара Джеймс

*Ти беше нов свят. Моят нов свят.
Значи това била Америка, дивях се.
Красива, красива Америка!*

Тед Хюз

ПЪРВА ГЛАВА

ДЕКЕМВРИ

Вече беше в асансьора, когато той влезе. Кимна ѝ и се обърна да дръпне желязната решетка, която се затвори с дрънчене. Намираха се в преустроена фабрика в Трайбека – от онези, които все още бяха обслужвани от товарни асансьори, колкото и да бе не-обичайно. Бяха само двамата, стояха един до друг и се вираха напред, когато механизмът простена и се задвижи. Следяха как циментовите стени на сградата се редят отвъд металната решетъчна врата.

– Какво ще купувате? – заговори той на въздуха пред себе си, без да се обръща към нея.

– Моля?

– Мен ме пратиха за лед – додаде той. – На вас какво ви трябва?

– О, нищо. Прибирам се вкъщи.

– В десет и половина на Нова година? Това е или най-тъжното, или най-мъдрото нещо, което някога съм чувал.

– Хайде да ме поласкаем и да речем, че е най-мъдрото – отвърна тя.

Той бурно се засмя, макар тя да не смяташе, че е проявила особено остроумие.

– Британка? – попита я.

– Лондон.

– Гласът ви звучи като усещането да отхапеш от ябълка „Грени Смит“.

Сега пък тя се засмя, но по-сдържано.

– И какво е усещането?

– С една дума ли? Хрускаво.

– Тоест по-различно, отколкото ако беше „Пинк Лейди“ или „Златна превъзходна“?

– Познавачка сте на ябълките. – Той ѝ кимна с уважение. – Но е безумно да предполагате, че говорът ви наподобява „Златна превъзходна“. Тя е среднозападнен акцент.

Стигнаха приземния етаж и асансьорът тихо изтрака. Мъжът ѝ отвори вратата.

– Чудак сте – подхвърли тя през рамо.

– Безспорно. – Той изтича пред нея, за да отвори и входната врата на сградата. – Бихте ли придружили този чудак до магазина? Просто трябва да чуя как произнасяте още няколко думи.

– Ммм, като например?

– Например „алуминий“.

– Имате предвид а-лъ-у-ми-ний?

– Ах, точно така! – Той погали ушите си от наслада. – Тази добавена сричка. А-лъ-у-ми-ний. Сломява ме.

Тя се опита да си придаде скептичен вид, но той успя да долови, че е развеселена.

– Лесен сте за сломяване – отбеляза тя.

Той я изненада, като се спря да обмисли думите ѝ с искрено усърдие.

– Не – отвърна в крайна сметка. – Не е така.

Излязоха на улицата. Срещу тях един магазин, в който се продаваха неоновы табели, обливаше тро-

тоара в жълти, розови и сини багри. „МИЛЪР ЛАЙТ“*. „ГОЛОТИИ НА ЖИВО“. „ЩЕ БОЯДИСАМЕ** ЗА ВАС“.

– Къде е? – попита тя. – Бих си купила още цигари.

– На около две пресечки в тази посока. – Той посочи на изток. – На колко сте години?

– На двайсет и четири. Достатъчно съм голяма, за да пуша, в случай че възнамерявахте да ми кажете да не го правя.

– На перфектната възраст сте да пушите – увери той. – „Време съхранено да решаваш и задоволяваш“. Нали така се казваше в поемата на Ларкин?

– О, не ми цитирайте поезия. Може случайно да сломите *мен*.

– „Телото електрично аз възпявам! – възкликна той. – Армии от любени от мен опасват ме, опасвам ги и аз“***!

– Тра-ла-ла! Няма да ви слушам!

Тя притисна длани до ушите си и се затича по улицата пред него. Наблизо профуча кола, от която дънеше приповдигната поп песен. Той я настигна на светофара и тя предпазливо отдръпна ръце от главата си. Носеше кожени детски ръкавици в розово. Бузите ѝ също бяха розови.

– Не се притеснявайте, само това си спомням – каза той. – В безопасност сте.

– Впечатлена съм, че изобщо нещо си спомняте.

– Аз съм по-възрастен от вас. Моето поколение трябваше да наизустява тези неща в училище.

---

* Американска марка нискоалкохолна бира. – Б. пр.

** Непреводима игра на думи – на английски глаголите за „умирам“ – *die* – и „боядисвам“ – *dyе* – са омофони. – Б. пр.

*** Уитман, Уолт. Тревни листа. Прев. от англ. Владимир Свинтила. София: Клио, 1998. – Б. пр.

– Колко възрастен?

– По-възрастен. Как ви е името?

– Клео – каза Клео.

Той кимна.

– Подобаващо.

– Как така?

– Клеопатра, изначалната сломителка на мъже.

– Но аз съм просто Клео. А вашето име как е?

– Франк – каза Франк.

– Галено от?

– Галено от нищо.

– Не знам – усмихна се Клео. – Франкфуртер, франкски, Франкенщайн...

– Франкенщайн си е точно на място. Създател на чудовища.

– Творите чудовища?

– Нещо такова – отвърна Франк. – Творя реклами.

– Бях убедена, че сте писател – отбеляза тя.

– Защо?

– „Хрускаво“ – рече Клео и повдигна вежда.

– Основах агенция – продължи Франк. – При нас идват хората, които се провалят като писатели.

Вървяха, докато не откриха денонощния квартален магазин, който грееше на ъгъла, обграден от кофи с тежки пищни рози и разпенени карамфили. Франк ѝ отвори вратата и се разнесе звън. Двамата за първи път се вгледаха открито един в друг на яркото флуоресцентно осветление вътре.

По нейна преценка Франк беше в края на трийсетте или началото на четиресетте. Добродушни очи, беше първата ѝ мисъл. Те се присвиха, когато срещнаха нейните. Дълги рехави мигли, които пърхаха по диопт-

ричните му очила и придаваха изненадваща мекота на ъгловатото му лице. Тъмна къдрава коса, непокорна като агнешка вълна, леко оредяваща по темето. Щом усети очите ѝ върху нея, той прокара посмутено ръка през косата си. Кожата на опакото на дланта и лицето му беше обсипана с лунички и още имаше загар, въпреки че беше зима. Пасваше на бежовия му кашмирен шал, който бе затъкнат в добре ушитото му върхно палто. Имаше стройната и енергична осанка на пенсиониран танцьор – тяло, което загатваше за пестеливост и интелигентност. Клео се усмихна одобрително.

Франк отвърна на усмивката ѝ. Като повечето хора, и той забеляза първо косата ѝ. Тя се сипеше по рамото ѝ като две златисти завеси, които се разтваряха по средата, за да разкрият дългоочакваното първо действие: лицето ѝ. А то – лицето ѝ – беше представление. Той инстинктивно почувства, че може да го съзерцава с часове. Беше очертала очите си с дебела очна линия в духа на шейсетте години на двайсети век и бе увенчала всяко камшиче с малка златна звезда. Бузите ѝ също бяха поръсени с нещо златно и блещукащо: искреше като шампанско на светлината. Беше обвита в тежко палто от овча кожа, съчетано с детските розови ръкавици, които бе забелязал по-рано, и бяла вълнена барета. Краката ѝ бяха обути в бродирани кремави каубойски ботуши. Всичко у нея беше преднамерено. Франк, който бе прекарал по-голямата част от живота си, заобиколен от красиви хора, никога не бе срещал някого, който да изглежда като нея.

Засрамена от прямотата на взора му, Клео се обърна да разгледа един рафт, неудачно запълнен с консерви котешка храна. Притесняваше се, че носи

твърде тежък грим и изглежда като клоун на тази светлина.

– Братко – каза Франка на мъжа зад тезгяха. – Честита нова година.

Мъжът вдигна поглед от вестника, в който четеше за поредните одобрени от правителството изтезания в страната му. Зачуди се какво бе накарало този бял мъж да си мисли, че се братя, и после се усмихна.

– И на теб – отвърна.

– Къде е ледът?

– Няма лед – присви рамене той.

– Що за магазин не продава лед?

– Този – отговори мъжът.

Франк вдигна ръце в знак на поражение.

– Ясно, няма лед. – Обърна се към Клео. – Искаш ли си цигарите?

Клео бе прегледала цените на цигарите по рафта. Извади портфейла си и Франк забеляза, че това всъщност не беше истински портфейл, а кадифена кесия, натъпкана с листчета и обвивки. Дългите ѝ пръсти колебливо пребъркаха съдържанието ѝ.

– Знаеш ли какво? – рече тя. – Тук имам няколко листчета за свиване. Ще взема само пакет тютюн. Малък. Той колко струва?

Франк проследи как стойката на мъжа се отпуска и накланя напред, когато тя се обърна към него. Сякаш гледаше как фасадата на айсберг се разтваря в морето – той направо се разтопи.

– Красиво момиче – промълви той. – Колко ти се дават?

Нагоре по шията и брадичката ѝ плъзна руменина.

– Нека аз го купя – намеси се Франк и тръсна кредитната си карта. – И... – взе едно десертче с млечен шоколад. – Това също. В случай че огладнееш.

Клео му отправи благодарен поглед, но не се поколеба.

– Пакет „Капри“, моля – рече тя. – От цикламените.

Щом излязоха, Клео обходи улицата с поглед.

– Изключено е да си хванеш такси тази вечер – каза Франк. – Къде живееш?

– Ийст Вилидж – отвърна тя. – Близо до Томпкинс Скуеър Парк. Но ще повървя, не е чак толкова далеч.

– Ще те изпратя – заяви той.

– Не, не бива – възнегодува тя. – Прекалено е далеч.

– Нали уж не беше чак толкова далеч?

– Ще изпуснеш броенето.

– Майната му на броенето – отсече Франк.

– Ами ледът?

– Права си. Ледът е важен.

Лицето на Клео посърна. Франк прихна. Тръгна на север, така че тя нямаше друг избор, освен да го последва. Той се озърна, видя я да притичва до него и забави крачка.

– Достатъчно топло ли ти е?

– О, да – отговори тя. – Ами на теб? Искаш ли моята *chapeau*?

– Твоята какво?

– Шапката ми. Барета е, затова обикновено ѝ говоря на френски.

– Говориш френски?

– Съвсем малко. Мога да кажа *Chocolat chaud avec chantilly* и *C'est cool mais c'est fou*.

– Какво означава това?

– „Горещ шоколад със сметана“ и „Готино е, но е смахнато“. И двете фрази са изненадващо полезни. Е, искаш ли я?

– Не мисля, че съм създаден да нося барета.

– Глупости – отсече Клео. – Светът е твоята *chapeau*.

– Знаеш ли какво? – Франк отскубна шапката от главата на Клео и охотно я нахлупи върху своята. – Права си.

– *Magnifique* – рече тя. – *Allez!**

Тръгнаха на изток към Китайския квартал. Група жени, накипнени с еднакви сребристи цилиндри и евтини кичозни очила от 2007 година, се заклатушкаха покрай тях. Едната наду парти свирка до главата на Франк и групата избухна във възторжени възгласи. Той свали баретата от главата си.

– Ще бъде ли непразнично от моя страна, ако кажа, че мразя Нова година? – попита той.

Клео присви рамене.

– Аз обикновено празнувам Лунната Нова година.

Франк изчака, но тя не поясни.

– Е, каква беше най-добрата част от миналата година за теб? – додаде той.

– Само едно нещо ли?

– Може да бъде всичко.

– Леле, дай да помисля. Ами минах на антидепресант, който наистина ми позволява отново да постигна оргазъм. Това ми се стори като победа.

– Еха. Добре. Не очаквах това. Страхотна новина.

– Както клиторен, така и при проникване. – Клео вдигна палци насреща му. – Ами ти? Каква беше любимата ти случка от миналата година?

---

* Прекрасно. Хайде! (фр.). – Б. пр.

– Боже, нищо не може да се сравни с това.

– Не е нужно да е толкова лично! Съжалявам, мое-
то беше шантаво. Срам ме е.

– Твоето беше супер! Това е голяма работа. Аз прос-
то лекувам нещастieto си по старомодния начин – с
обилни дози алкохол и потискане.

– И как ти се получава?

Франк изимитира нейните вдигнати палци и про-
дължи да върви.

– Както и да е, според мен е много впечатляващо,
че се грижиш за себе си – рече той.

Още една група празнуващи се беше вклинила по-
между им и заглуши последното му изказване. Той с
мъка се провря покрай тях, за да се върне до нея, и
повтори думите си.

– Много мило от твоя страна. Просто имам дос-
та... – Тя махна неопределено към купчина боклук,
който преливаше върху тротоара до тях. – Неща в
семейството ми. Трябва да внимавам. – Тя прочисти
гърло. – Както и да е. Разкажи ми за твоята година.

– Най-хубавият момент от изминалата година?
Май все работни неща. Спечелих награда за една рек-
лама, която режисирах. Стана ми много приятно.

– Колко хубаво! Коя награда?

– Нарича се „Кански лъв“. В моя бранш се считат за
голяма работа. Глупаво е.

– Не, не е. Умирам да спечеля награда за нещо.

– Ще спечелиш – заяви уверено той.

Подминаха двама мъже, привидно непознати,
които пикаеха върху една стена в удобно мълчание.
Клео прескочи двойните струйки урина и Франк ѝ
предложи ръката си. Тя поклати глава.

– Мъже!

Ръката ѝ се задържа в неговата, но тогава той я отдръпна и тръгна да рови в чантата си.

– И така – подхвана. – Има ли конкретен човек, с когото, хм, получаваш тези оргазми?

Франк се мъчеше да наподобява тона на „любопитстващ приятел“, но се притесняваше, че нацели по-скоро „загрижен консултант в клиника за сексуално здраве“.

– Клитория и вагинални ли? – подразни го Клео.

Франк прочисти гърло.

– Аха... същите.

Клео му хвърли лукав кос поглед.

– Засега само със себе си.

На лицето му неволно се разтегли усмивка. Тя прихна.

– О, тази мисъл ти допада, а? Ами ти? Хората на твоята възраст не са ли женени?

– Не, промених закона – отвърна Франк. – В момента е по желание.

– Слава богу – рече Клео и си запали цигара.

Отправиха се на север към „Брум Стрийт“, подминаваха витрини на магазини, продаващи стайни растения и гадания, полилеи и кухненски миксери с индустриални размери. Говореха си за новодошните си обещания, какво съдържа един коктейл „Олдфешънд“ и кого са познавали на партито (Клео: един човек; Франк: всички). Говореха за домакина на партито – знаменит перуански майстор готвач на име Сантяго, когото Франк познавал от двамадесет години. Съквартирантката на Клео беше хостеса в ресторанта на Сантяго и така се беше сдобила с покана, въпреки

че въпросната съквартирантка беше офейкала с един пърформънс творец исландец малко след като беше пристигнала. Говореха си за Пина Бауш*, Кара Уокър**, Пол Арден***, Стиви Никс**** и Джеймс Болдуин****.

– Има един сборник с есета, който много обичам, от куратора Ханс Улрих Обрист – каза Клео. – Нарича се „Остри езици, хлабави устни, отворени очи...“ и другото не мога да си го спомня.

– Лаконичен човек.

– О, чел ли си го?

– Не, просто заглавието е... все едно. Все се заричам да чета повече – заключи той.

Клео присви рамене.

– Просто си купи книга и я прочети.

– Вярно. Не ми беше хрумвало.

– Както и да е, в едното от есетата си казва, че може да прецени какъв любовник е човек по това колко е любопитен. За целта се иска да *броиш* наум колко

---

* Световноизвестна немска хореографка, танцьорка и режисьорка, считана за едно от най-големите имена в модерния танц. – Б. пр.

** Съвременна художничка от афроамерикански произход, прочула се със своите провокативни и политически ангажирани творби, засягащи теми като расизма, робството, пола, насилието и идентичността в американската история. – Б. пр.

*** Една от най-влиятелните фигури в британската рекламна индустрия през втората половина на ХХ век, известен с нестандартния си подход към рекламата и книгите си за креативния процес в работата. – Б. пр.

**** Легендарна американска певица, композиторка и продуцентка, известна както като вокалистка на рок бандата *Fleetwood Mac*, така и със соловата си кариера. – Б. пр.

***** Романист, есеист, драматург и поет от афроамерикански произход, считан за едно от най-големите имена в американската литература на ХХ век. Творбите му засягат теми като расизма, сексуалността и социалната несправедливост в САЩ. – Б. пр.

въпроса ти задава в рамките на минута. Ако зададе четири или повече, най-вероятно обича да угажда.

– Ами ако не зададе нито един?

– Тогава спокойно можеш да заключиш, че не лиже котенца. Така де, или чепове, ако това ти е чантата*.

– Котенца – побърза да каже Франк. – Това ми е чантата.

Тя му отправи поредния си развеселен поглед.

– Досетих се.

– Ами ти?

– Моята чанта ли? Чеп. – Тя се засмя и после наклони глава настрани, за да помисли по-внимателно. – Може би с котенца за аксесоар. Но съвсем скромнен. Като един от онези малки клъчове, с които ходиш на опера.

Франк кимна.

– Вечерна чанта котенце.

– Именно. Не сак кур.

– Портманто penis.

– Пътна чанта penis.

– Раница чекии.

Лицето на Клео се озари от смях и после тя зарови глава в ръцете си, сякаш загасяше клечка кибрит.

– Божичко, звуча като същински хищник. Нека сменим темата, моля.

– И така... – Франк си пое дълбоко дъх. – С какво се занимаваш? Откъде си? Кога се премести в Ню Йорк? Имаш ли братя и сестри? Кога е рожденият ти ден? Какъв ти е зодиакалният знак? Ами рожденият камък? Номерът на обувките ти?

---

* Израз, характерен за британците, който означава, че нещо ти е по вкуса, интересно ти е или ти носи удоволствие. – Б. пр.

Клео отново се задъха от гръмък смях. Франк се ухили.

– Давай де – додаде той. – Откъде си?

– Наистина ли искаш да знаеш всичко за мен?

– Искам да знам всичко за теб – потвърди той и с изненада установи, че е истина.

Клео му разказа, че като малка много се местила, но в крайна сметка семейството ѝ се установило в Южен Лондон. Родителите ѝ се разделили, когато била тийнейджърка, а баща ѝ – приветлив, но дръпнат инженер – на бърза ръка се оженил повторно и осиновил сина на новата си съпруга. Майка ѝ починала през последната година на Клео в Централния колеж в Сейнт Мартин. Все още не била намерила начин да говори за това. Нямала близки роднини у дома, поради което се чувствала без корени, но също така – побърза да добави – напълно свободна.

При положение че нищо не я свързвало с Лондон, а скромното наследство от майка ѝ можело да покрие един полет и евтин наем в продължение на две години, тя кандидатствала да учи рисуване в магистърска програма в Ню Йорк. Била на двайсет и една, когато пристигнала. За нея обучението по живопис представлявало непрекъснатата орбита от леглото ѝ до платното за рисуване, през барове и чужди легла, и обратно до платното. Била завършила миналата пролет и оттогава работела на свободна практика като текстилна дизайнерка за някаква модна марка. Заплащането не било страхотно и не плащали осигуровки, но разполагала с достатъчно пари и свободно време да живее под наем в просторна стая в Ийст Вилидж, която използвала и като студио за рисуване.

Най-големият ѝ страх в момента бил, че студентската ѝ виза изтичала в началото на лятото и не била планирала какво ще прави след това.

– Всеки ден ли рисуваш? – попита Франк.

– Всички все това питат. Опитвам се. Но е трудно.

– Защо?

– Понякога процесът е... Добре де, нали се сещаш, като разтребваш долап...

– Килер ли имаш предвид?

– Да, американецо, килер. Първо трябва да извадиш всичко от него и после има един момент, в който се оглеждаш и наоколо цари пълна бъркотия. И си казваш: „Мамка му, защо изобщо се захванах с това? По-зле е, отколкото преди да започна“. А после бавно-бавно, стъпка по стъпка, подреждаш всичко. Но преди да въдвориш ред, трябва да сътвориш каша.

– Следя ти мисълта.

– Това ми причинява рисуването. Неизбежно идва момент, когато съм изкарала всичко от себе си и... върху платното цари хаос. Обзема ме чувството, че изобщо не е трябвало да започвам. После обаче продължавам и нещата някак си се подреждат. Разбирам, когато съм готова, защото усещам... усещам онова отчетливо *щракване*, което означава, че всичко си е на мястото. Пълнен покой.

– Колко дълго трае?

– Около седем и половина секунди. И после започвам да мисля за следващото произведение.

– Но тези седем и половина секунди са...

Тя погледна драматично към небето. Франк зачака.

– Сломяват ме, както ти би се изразил – рече тя.

Подминаха един мъж с фрак и зелена перната боа, който повръщаше върху пожарен кран.

– Мисля, че пернатата боа бележи завръщане – отбеляза Клео.

– Мисля, че си изключителен човек – отбеляза Франк.

– Не ме познаваш достатъчно добре, за да го казваш – изтъкна Клео, видимо поласкана.

– Бива ме да преценявам такива неща.

– Тогава просто ще трябва да се доверя на преценката ти.

Намираха се в Малката Италия, по чиито улици се редяха идентични италиански ресторанти с покривки на червени квадратчета и пластмасови купи паста, закрепени за витрините. Над главите им нанизи от червени, бели и зелени крушки хвърляха ромбове от светлина върху улицата долу. В един апартамент на третия етаж група хора стояха прави и пушеха през прозореца, а силуетите им бяха очертани от жълтото сияние в стаята зад тях.

– Честита Нова година! – провикна се единият човек.

Клео и Франк подминаха една тиха будка за пица на ъгъла, където самотен мъж трупаше пластмасови столове на купчина за през нощта.

– Искаш ли да си вземем по едно парче? – попита Франк.

Клео се заигра с пискюлите на чантата си.

– Нямам пари в себе си.

– Аз ще ти купя нещо – рече той.

– Махни това *нещо* – подхвърли небрежно тя – и ще достигнеш до същината на въпроса.

– Мислиш, че се опитвам да купя *теб*?

– Дълбоко в себе си всички мъже се опитват да купят жените. Не е ли така?

- Наистина ли го вярваш?
- Не е като да *не го* вярвам.
- Това е страшно нечестно.
- Добре, кажи ми, че не съм права.

Той се обърна с лице към нея и бавно издиша. Наистина бе искал просто да си вземе парче пица.

- Да, мисля, че мъжете са учени да купуват неща на жените. Но не защото искаме да ви притежаваме или контролираме, а защото така ви показваме, че сме заинтересовани и ни пука, по начин, за който не се изисква особена... де да знам... уязвимост. Нас не ни учат да комуникираме така, както вас. Дават ни едни изключително ограничени, примитивни средства да изразим себе си и да, купуването на шибана вечеря е едно от тях. Но жените също така го *очакват* от нас...

Клео подскачаше на място от възмущение да го прекъсне, но той вдигна ръка, твърдо решен да си довърши мисълта.

- Двустранно е. Ти твърдиш, че се опитвам да те купя, но ще се обидиш, ако не предложи да платя.

- Напротив! - избухна тя. - И единствената причина, заради която ще ти *позволя* да платиш, е, че по една случайност в момента съм тройно екстра разорена.

- Значи все пак *ще* платя, а? Виждаш ли, на това му викам пълна простотия. Искаш хем така, хем иначе. Искаш да си принципна и над нещата, но щом вече не ти изнася, изведнъж нямаш нищо против мъжът да се погрижи за сметката.

- *Майтан* ли си правиш? Може би съм разорена, де да знам, заради разликата в заплащането между половете или години на системен сексизъм, ограничаващ професионалните ми възможности, или пък

заради факта, че е трябвало да напусна последната си работа като бавачка, защото бащата не е спирал да ме сваля, или...

Сега беше ред на Франк да подскочи.

– Не затова си разорена! Разорена си, защото си двайсет и четири годишна художничка, която работи почасово! Не можеш да виниш факта, че си жена, за всичките си проблеми.

Клео доближи лицето си до това на Франк и заговори толкова тихо, че думите едва се чуваха. Обзе го безумната надежда, че се кани да го целуне.

– Да, мога – заяви тя.

Франк се врътна и тръгна към будката.

– Готина си – подхвърли през рамо. – Но си смахната.

– Звучи по-добре на френски! – провикна се тя в отговор.

Клео си запали нова цигара и затропа с крак по тротоара като неспокоен състезателен кон. Хрумна ѝ да си тръгне, само и само да му направи напук, но знаеше, че моментално ще съжали. Нямаше друг избор, освен да седи мирно и да пуши. Франк поръча две парчета пица, като поглеждаше нервно през рамо, за да се увери, че тя още е там. Вече беше решил, че ако тя си тръгне, ще хукне след нея, за да ѝ се извини. Задната част на русокосата ѝ глава обаче още се виждаше, сега обгърната от облак дим.

Той се върна при нея и ѝ подаде едното парче. По тънката хартиена чиния се стичаше кехлибарено ручейче мазнина.

– Ето, заповядай – рече той. – Компенсация за годините системен сексизъм.

– Чекиджия – каза Клео и отхапа от пицата.

– Вече си американка – отвърна той. – Тук съм просто задник.

Закрачиха по „Елизабет Стрийт“ с парчетата си. Пред тях имаше двойка, която стоеше на светлината на уличната лампа пред един бар и разиграваше вечната драма с двама участници. Жената притискаше обувките си на високи токчета до гърдите си и надаваше дълги, пронизителни ридания, докато гаджето ѝ я разтърсваше за раменете и повтаряше:

– Слушай, Тифани, слушай, Тифани, Тифани, слушай...

– Никак не ми е приятно да го кажа – прошепна Франк, когато ги подминаха, – но не мисля, че Тифани го слуша.

Клео се обърна да ги погледне.

– Ще се сдобрят ли според теб?

– Нищо няма да им стане. Новогодишната нощ е отлична за каращи се двойки. То е като с фойерверките и кавгите. Двете основни съставки на хубавата Нова година.

– Да не би да преживяхме първата си караница? – запита Клео.

Франк ѝ подаде салфетка.

– Не знам – отговори той. – Не си свали обувките.

Клео се изкиска.

– Ще е нужно много повече, за да ме изкараш от каубойските ми ботуши. – Тя смачка салфетката си и я запрати майсторски в кошчето на ъгъла. – Освен това караниците могат да са нещо хубаво. Я погледни Фрида Кало и Диего Ривера. Развеждат се, пак се събират, пак се разделят...

– Но замисляла ли си се някога дали са творили изкуството си въпреки караниците си, или заради тях?

– На кого му пука? – каза Клео с пълна с тесто уста. – Въпросът е, че са го създали.

Франк кимна отнесено. Взе картонената ѝ чиния и я сгъна на спретнат квадрат заедно със своята. Надяваше се скоро да минат покрай някое място за рециклиране.

– Умирам да посетя къщата им в Мексико Сити – додаде Клео.

– Търкана е с опашки от туристи – отвърна Франк. – И на всяка повърхност има табела „Не пипайте“.

– Жалко. – Клео като че ли се умърлуши.

– Но пак си струва да се види – побърза да добави Франк. – Над леглото на Кало виси колекция от пеперуди в рамки, за която Пати Смит написва поема, когато я посещава. И всичките ѝ дрехи, разбира се. Имала е невероятен стил, малко като теб.

Клео се усмихна, поласкана от комплимента.

– Много ще се радвам да ги видя.

– Хайде да отидем следващата седмица – предложи Франк. – Целият град изобилства от изкуство. Идеалното място за теб.

– Следващата седмица? Просто ей така?

– Разбира се. Защо не? Затворих офиса и имам да изразходвам хиляди въздушни километри.

– Добре – засмя се тя. – Брой ме. – После разтръска косата си. – Шибаният Мексико Сити!

Франк, който бе планирал да работи през цялата следващата седмица в пустия офис, никога не си беше падал спонтанен пътешественик... но му допаднаше

идеята, че би могъл да стане такъв. Разполагаше със средствата, само не и с инициативата. Клео пък – с обратното. В следващия момент и двамата се обърнаха един към друг. Той се поколеба, а после я придърпа в прегръдка. Косата ѝ ухаеше на сапун, бадеми и цигари. Неговите гърди миришеха на влажна вълна и скъп афтършейв, който Клео разпозна – тютюн, подсладен с ванилия.

– И не се опитвам да те купя – добави той, като я пусна. – Просто ще ми е приятно да я видя с теб.

– Знам – отвърна тя. – И на мен ще ми я приятно да я видя с теб.

Пресякоха „Бауъри“ и се залутаха из Ийст Вилидж, където веселието по улиците добиваше притаен агресивен оттенък. Хората си крещяха пред барове и се стоварваха от и през врати. Още двойки се караха по още улични ъгли. На входа на парка група краст пънкари*, облечени в овехтели дрехи в милитъри стил и кожени якета с капси, внимателно размахваха бенгалски огньове над растите си. Питбул с кърпа на врата, върху която бе изрисуван символът на анархистите, вдигна поглед от възглавницата под лапите си и загледа как искрите се сипят с нямо удивление.

Пристигнаха пред една рушаща се сграда със стълби отпред на „Сейнт Марк Стрийт“. Опушеното стъкло на входната врата беше надраскано с непонятни графити. Франк се зачуди, и то не за първи път, каква следа си въобразяваха, че оставят тези анонимни драскачи.

---

* Поджанр на пънк рока, възникнал в началото и средата на 80-те години на XX век, съчетаващ агресивно музикално звучене, повлияно от екстремния метъл, и политически ангажирани анархистки текстове. – Б. пр.

Клео се обърна към него, отново обзета от свян.

– Искаш ли да поседиш в лобито ми с мен?

– Защо пък в лобито ти?

Клео скри лицето си в ръце.

– Защото е по-хубаво от апартамента ми? – изрече тя между пръстите си.

Пъхна ключа във вратата и го покани да влезе. Франк не смяташе, че ще е любезно да изтъкне как лобито ѝ всъщност беше просто стълбище. Клео седна направо върху протрития линолеум на стъпалата и запали цигара.

– Пушиш тук?

Тя присви рамене.

– Всички го правят.

Тя издиша две струи дим през ноздрите си, докато той я наблюдаваше.

– Не мога да повярвам, че не те забелязах у Сантяго – каза ѝ.

– Дойдох късно. Аз... глупаво е, но не можех да реша какво да облека. Мисля, че е някаква социална тревожност. Ако ми е нервно да отида някъде, се преобличам близо сто пъти. Става все по-късно и по-късно, което, разбира се, още повече засилва тревожността ми. Накрая обикновено хипервентилирам над купчина дрехи на пода ми. Звучи глупаво, но всъщност е доста ужасно.

Франк кимна съчувствено.

– И какво облече в крайна сметка?

– Тази вечер ли? О, нещо, което аз направих.

– Може ли да видя?

Клео повдигна вежда. Стисна цигарата между устните си и се изправи, за да разкопчае дървените клиновидни копчета на палтото си от овча кожа.

– Позволи ми да се кача – рече той.
– Не – отсече тя и пак седна. – Съквартирантите ми може да са си вкъщи. А и... – изпусна дима със сериозно изражение – ... ще правим секс.

– Какво му е лошото?

– Заминавам след няколко месеца.

– Мисля, че можем да свършим дотогава.

Клео потисна усмивката си.

– Просто не искам да се привързвам – отвърна тя.

Сведе поглед между коленете си. Франк клекна пред нея.

– Боя се, че май е твърде късно за това.

– Така ли мислиш?

– Привързах се в мига, в който те чух да казваш „алуминий“.

Клео вдигна очи и го изгледа изпод извитата очна линия на клепачите си.

– А-лъ-у-ми-ний – произнесе меко тя.

Франк се хвана за сърцето.

– Виждаш ли? Загубен съм.

– Не, аз съм загубена – натърти тя. – Аз съм тази, която трябва да си тръгне.

– Къде ще отидеш?

– Не знам. Чух, че в Бали било яко.

Хич не се чувстваше толкова нехайно, колкото звучеше.

– Няма ли да се прибереш в Англия?

– Англия не ми е дом.

Клео смачка цигарата си в металното стъпало. Франк усети, че зад думите ѝ се крие нещо повече, но не тръгна да любопитства. Тя си погледна часовника, за да избегне последващи въпроси.

- Минава полунощ!
- Няма начин – каза Франк.
- Сериозно – отвърна тя. – Говорим си от...
- Не, имам предвид *това*. Нова година не би трябвало да е толкова хубава.
- А лоша ли трябва да е?
- Би трябвало да е сносна. Нали се сещаш? Просто *сносна*. Абсолютно никога, нито веднъж в живота ми, не е надхвърляла очакванията ми.
- Знаеш ли какво, в Дания скачат от столове, за да ознаменуват скока в новата година.
- Скандинавка ли си?
- Защо? Защото съм руса ли? – Клео завъртя очи. – Не, Франк. Просто знам разни неща.
- И още как. – Франк се надигна и изтупа театрално крачолите на панталона си. – Добре, хайде да го направим.
- Да скочим? Ама нямаме стол.
- Стълбите ще свършат същата работа.
- Клео вдигна поглед към стълбището зад тях.
- Нека обаче се качим догоре – настоя тя. – Да започнем годината с гръм и трясък.
- Качиха се на площадката на първия етаж. Трябваше да прехвърлят кажи-речи десет стъпала, за да се приземят на партера. Децата играеха такива игри – предизвикваха се да се качват все по-високо. Той взе ръката ѝ. Тя стисна неговата в отговор. И двамата скочиха.